Отче-Етере! Мене не виховав краще й вірніше
Жоден з богів і людей, ніж ти; ще раніше, ніж мати
В руки мене прийняла і своїм молоком напоїла,
Ніжно обняв ти мене і першим напої небесні,
Подих священний ти влив у зав'язок грудей посталих.

Всі-бо істоти живуть не єдино з поживи земної,
Нектаром всіх ти своїм годуєш і живиш, о батьку!
І, відірвавшися пружно від вічної щерті твоєї,
Жилами всіми життя одушевливе рине повітря.
Тим і до тебе любов переймає істота — і вгору
Рвуться до тебе вони в безнастаннім і радіснім зрості.

Первоверховний! Чи очі рослин не тебе розшукати
Хочуть, і кущ не до тебе простер несміливі обійми?
Зерно, тебе щоб найти, розбиває полон оболонки
І, щоб купатись у хвилі твоїй і тобою ожити,
Ліс обтрясає сніги, мов одежу тяжку і в'яжущу.
Риби виходять з глибин і скачуть в охоті поривній
Понад гладінню блискучою вод, бо їх тягне з колиски
Вгору, до тебе; також благородним наземним тваринам
В лет обертається крок, як скоро потужне томління,
Тайна до тебе любов їх пойме і в висоти покличе.
Кінь — він гордує землею, підноситься гнутою сталлю
Шия його, копитом він піску доторкається ледве.
Мов жартома, до стебла дотикається олень ногами —
Понад потоком, рвачким і шумливим, несуться, як легіт,
Стопи його, і між заростів, ледве видимі, мигають.

Але Етеру улюбленцям, птицям щасливим — їм дано
Жити і гратись утішно в батькових вічних палатах!
Простору досить для всіх. Тропа не накреслена жадній,
Носяться вільно і легко в покоях малі і великі,
Радости повні,— і туга мене пориває чудова

Вгору, до них; мов отчизни прихильної заклик солодкий
Чую з високостей я — і на Альпи піднятися прагну,
І з якнайвищих верхів орла-бистрокрила позвати:
Хай, як задавна блаженного хлопця до Зевса в обійми,
Він і мене понесе з полону в чертоги Етеру!

Блудимо ми без ума; мов непевна лоза виноградна,
Як поламається прут, по якім вона в небо зростала,
Ширимось ми по землі, і шукаємо ми, і простори
Світу обходимо в марних, отче-Етере, мандрівках,
Жити в твоїх-бо садах жадання нас гонить і томить.
Ми випливаємо в море, на ширші, вільніші рівнини,
Щоб насититися; хвиль невичерпних ігра омиває
Кіль наш, і серце радіє могутою бога морського.
Але не досить йому: океан нас мани?ть, він-бо глибший,
Хвиля там носиться легша — о, хто ж би спромігся, умілий,
До золотих узбереж корабель наш мандрівний помчати!

Але в той час, як тужу я до марива дальньої далі,
Де ти чужі береги оповив голубою водою,
Сходиш ти в лепеті з крон рясноцвітних дерев овочевих,
Отче-Етере! І серце жадливе мені миротвориш,
І я охоче живу, як давніше, з квітками земними.